

Flertal imod sig, er nu for faa Dage siden forelagt paa ny for det høje Folketing, og det gaar kort sagt ud paa, at der skal anvendes, jeg tror ca. 120 Mill. Kr. — det nøjagtige Tal er jo ikke her det afgørende —, i alt Fald et meget stort Millionbeløb til nye Tilskud, nye Laan og nye Statsgarantier. En Del af Beløbet skal straks tilvejebringes ved nye Skatter, Skatter af den Karakter, at de øjeblikkelig betyder en forøget Opspisning af den Kapital, der i Forvejen i alt for ringe Grad er til Stede her i Landet. Og til hvad Nytte, med hvilket Formaal er det, at Staten, det vil sige Skatteyderne, der jo maa staa bag ved Statens hele økonomiske Husholdning, skulde paatage sig disse vældige Millionforpligtelser? Ja, det fremgaar klart af Forslaget, at det, der er Krisens Aarsag, det maa der ikke røres ved, men det, som er Hensigten med dette Forslag, er, at Staten skal yde en storstilet Pengehjælp, for at netop det nuværende Misforhold mellem Produktionsomkostningerne og Afsætningsmulighederne kan opretholdes ud i Fremtiden, hvoraf Følgen uvægerlig vil blive den samme Nødstilstand i Erhvervene og den samme ulykkelige Arbejdsløshed, som vi nu ser indenfor en lang Række Erhvervsvirksomheder. Det Forslag, som Socialdemokratiet, baade medens det havde Regeringsmagten og nu i de sidste Dage, har fremsat, er i alle Henseender — og det lægger man heller ikke fra den Side skjul paa — en fuldstændig Modsætning til de Forslag, som den nuværende Regering nu har forelagt for dette høje Ting. Disse to Grupper af Forslag peger hver sin Vej. Begge Veje kan ikke være rigtige, og jeg vil sige til dem, der maaske omgaas med den Tanke, om vi ikke kunde gaa lidt ad den ene Vej og et lille Stykke ad den anden Vej, at deri tager de fejl. Hvis vi vil prøve paa det, bliver vi paa Stedet, saa kommer vi ingen Vegne. Det er af Vigtighed, at der vælges nu, og at vi vælger den rigtige Vej. Det er min Overbevisning, at den Vej, som Socialdemokratiets Forslag peger paa, er en Vej, der kun fører os længere ud og dybere ned i Sumpen. Vi har længe nok fulgt den Vej, og det er paa høje Tid, at vi nu vender om, dersom ikke alt for meget her i vort Land skal gaa til Grunde, og dersom ikke den Vej, som skal gaas tilbage og opad igen, skal blive alt for lang og besværlig for vort Folk. Jeg tror omvendt, at det, som Regeringen her med sine Forslag peger paa, den Vej, som vi derigennem anviser — ja, jeg siger ikke, det bliver en let og behagelig Vej, men jeg tror, at det er den eneste Vej, som fører

opad til den faste Grund, saaledes at vi faar Grund under Fødderne, og saaledes at vi faar en sund og klar Luft at arbejde i.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde i Gaar, at han havde en Følelse af, at Ministeriet allerede havde opgivet Programtalens Indhold. Det ærede Medlem var bekymret for, at Ministeriet allerede havde opgivet sin Modvirkning af den herskende Krisetilstand og sin Modvirkning af Arbejdsløsheden. Det ærede Medlem mente sig berettiget til at sige, at alt det, der var nævnt om Nedsættelser af Skatter, Optagelse af Laan fra Udlandet, Ordning af Landmandsbankens Forhold o. s. v., var ude af Dagsordenen. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at berolige det ærede Medlem, Regeringen har ikke glemt noget Punkt af det, der er nævnt i Regeringens Programtale, og Regeringen agter at føre disse Punkter frem for den høje Rigsdag i et helt andet Tempo end det, der kendetegnede det ærede Medlem og hans Regering i de 2½ Aar, de havde Ansvaret for Statens Styrelse.

Om de Lovforslag, her foreligger, anvendte det ærede Medlem Betegnelsen: et storstilet Pengeafpresningsforsøg overfor dem, der intet har, og det ærede Medlem skjulte ikke sin Tilfredshed med, at han i denne Betegnelse havde Medhold fra et stort konservativt Blad herinde i København. Jeg vil nu haabe, at denne Støtte ikke gaar det ærede Medlem til Hovedet, der synes i Øjeblikket ikke at være den Paastand indenfor Socialdemokratiets partipolitiske Agitation, som det paagældende Blad ikke kan knæsette, men jeg tror ikke, man skal tillægge det alt for stor Betydning. Naar det ærede Medlem fortsatte med en Karakteristik af Regeringens Forslag og udtalte, at det, man her tilsigter, Skattelettelse og Takstnedsættelser, skal alt sammen betales af de fattige, saa vil jeg sige, hvad der for øvrigt allerede blev sagt i Gaar af Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at dette, at det skal betales af de fattige, er ikke ret Sprogbrug, den Udtalelse beror paa en Misforstaaelse, endda i mere end een Henseende. Thi hvad man end vil mene om de Forslag, Regeringen her har fremsat, kan der dog formentlig ikke være Tvivl om, hvem det er, der skal betale de Penge, som er nævnt baade i de Love, som gælder nu, og saaledes som de vil blive ændret, hvis Regeringens Forslag vedtages. Jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at for saa vidt den sociale Lovgivning angaar, er det Staten og Kommunerne, der betaler, og det er Skatteyderne, der staar bagved, de maa udrede de Udgifter, her er Tale om; det er Tilfældet under